

Inauguració de les XXIV Jornades sobre l'Ensenyament Universitari de la Informàtica (JENUI 2018)

CosmoCaixa

Presidenta,
Coordinadora del Comitè Organitzador,
Deganes i degans,
Professores i professors,

Benvinguts a Barcelona, benvinguts a la XXIV edició de les Jornades sobre l'Ensenyament Universitari de la Informàtica, jornades organitzades per l'Associació d'Ensenyants Universitaris de la Informàtica i els Estudis d'Informàtica, Multimèdia i Telecomunicació de la UOC.

La meva enhorabona i el meu agraïment pel que representa coorganitzar un esdeveniment centrat en l'ensenyament —en la innovació i en la millora de l'ensenyament—, en un camp de tanta rellevància per al nostre present quotidià i, sobretot, per al nostre futur com és la informàtica.

I ho és de manera genèrica, com a societat, però també —i permeteu-me que escombri cap a casa— com a universitat en línia que som.

«Necessitem innovació i bones pràctiques i, sobretot, necessitem que aquestes aportacions circulin, es donin a conèixer, es comparteixin i, d'aquesta manera, multipliquin el potencial.»

Necessitem innovació i bones pràctiques i, sobretot, necessitem que aquestes aportacions circulin, es donin a conèixer, es comparteixin i, d'aquesta manera, multipliquin el potencial.

Aquest és, en bona mesura, l'objectiu últim de jornades com aquesta: convertir-se en fructífers nodes d'intercanvi.

Aquest és també el gran potencial de les noves tecnologies que han transformat la nostra societat... i que la continuaran transformant.

En aquest sentit, a ningú no li cal convèncer-nos de la potencialitat i, al mateix temps, la inevitabilitat de la xarxa.

Avui el coneixement neix, viu i es reproduïx a la xarxa.

La xarxa, entesa com a nexes i impuls de coneixements, s'ha convertit en l'eina més poderosa de desenvolupament, recerca i innovació.

Aquestes jornades responen al que entenem com a xarxa, xarxa de contacte, intercanvi i discussió, xarxa de coneixements, d'experiències i d'idees, xarxa de continguts, programes i mètodes; xarxa, en definitiva, amb voluntat de tenir repercussió social.

I m'agradaria subratllar aquest darrer concepte, perquè, sense impacte social, la nostra tasca com a docents, com a investigadors i com a gestors passa a ser supèrflua.

No es tracta de vendre fum a l'estil dels llibres d'autoajuda —llibres que, curiosament, van néixer després del crac del 1929 i que, en essència, continuen inalterables—, sinó de plantejar-se un ensenyament, una recerca i una gestió adaptats a les necessitats dels estudiants, adreçades a les demandes de la societat i orientades des d'una voluntat compartida de millora.

Deia Marie Curie, i disculpeu l'extensió de la citació: «No podem construir un món millor sense millorar els individus; amb aquest propòsit, cada un de nosaltres ha de treballar el seu propi perfeccionament, acceptant, en la vida general de la humanitat, la seva part de responsabilitat, ja que el nostre deure particular és ajudar aquells a qui podem ser útils».

Les paraules de la Nobel francesa eren ambicioses, tan ambicioses com necessàries, perquè, si les entenem com un esperó, com un estímul, ens poden ajudar a situar en la línia correcta de treball.

Estic convençut que les ponències presentades al llarg d'aquestes jornades ho faran així.

Vint-i-tres edicions en són testimoni.
Moltes gràcies.